

Въ клонитѣ на разцвѣтѣла праскова е кацнало пѣстро птиче-медониче. Чувашь ли го, мое малко юначе? То се задъхва отъ радостъ и пѣе, пѣе, пѣе. Не, то не пѣе. То говори на своя майчинъ езикъ. Съ пѣсни малкото птиче изказва своята топла благодарностъ къмъ невидимия Създателъ. То разказва на свѣта колко хубаво е да се живѣе, когато всички — и цвѣтя, и птички, и люде — сж добри, съ чисти сърдца и помисли. Татъкъ на сливата чурулика друго птиче. По-нататъкъ много птичета пѣятъ въ хоръ. Тѣй птицитѣ се разговарятъ. Ти не владѣешъ тѣхния езикъ, както и тѣ нашия. Но виждашъ, какъ тѣ се разбиратъ. Пристѣпи сега къмъ разцвѣнналата вишна. Тамъ сж дошли златокрили пчелици. Виждашъ ли, мое момче, какъ весело жужукатъ, какъ пѣятъ! Тѣ сж записани

— всѣка въ своята работа, пѣятъ отъ радостъ и се подканятъ една друга, че трѣбва да събератъ повече медовина, за да иматъ презъ влажнитѣ и студени дни храна за себе си и за малкитѣ юначета, като тебе.

Ти не умѣешъ да мълвишъ тѣхния езикъ, но тѣ се разбиратъ прекрасно. Чувашъ ли кучето, какъ обажда за неканения гостенинъ. Котката иска натопено залъче въ млѣко, а кравата вика съ гласъ мѣничкото теленце и то се обажда сжщо съ мукане отъ цвѣтната ливада? Тѣ всички се разбиратъ по своему. На свой езикъ се разбиратъ и шурцитѣ, скрити въ избуялата детелина, насѣкомитѣ изъ поля и гори, капкитѣ въ планинския ручей и всички животни, насѣкоми и птици въ този чуденъ божи свѣтъ.

Езикътъ е най-голѣмото бо-